

Νάνου Χατζή

# Φύλακες Αγγελοι

Περιπέτεια Πρέμπη

Κυνήχι θησαυρού  
στη Σπηλιά του Δράκου

# Περιεχόμενα

Κεφάλαιο 1:	Ο φίλος μου ο Μάνος .....	7
Κεφάλαιο 2:	Οι δίδυμες .....	15
Κεφάλαιο 3:	Η Στελλίτσα .....	21
Κεφάλαιο 4:	Η οικονομική κρίση .....	29
Κεφάλαιο 5:	Η εκδρομή .....	35
Κεφάλαιο 6:	Το παλιό αρχοντικό .....	45
Κεφάλαιο 7:	Ο παλιός χάρτης .....	53
Κεφάλαιο 8:	Το πρώτο κλειδί .....	59
Κεφάλαιο 9:	Ο μυστηριώδης κύριος .....	67
Κεφάλαιο 10:	Το δεύτερο κλειδί .....	73
Κεφάλαιο 11:	Το τρίτο κλειδί .....	83
Κεφάλαιο 12:	Στη Σπηλιά του Δράκου .....	93
Κεφάλαιο 13:	«Εξολόθρευση αντιπάλου» .....	99
Κεφάλαιο 14:	Το κυνήγι του θησαυρού .....	105
Κεφάλαιο 15:	Ο θησαυρός του Κομνηνού .....	109
Κεφάλαιο 16:	Ο γύρος της λίμνης .....	115
Κεφάλαιο 17:	Ο πραγματικός θησαυρός .....	119

## Κεφάλαιο 1

# Ο φίλος μου ο Μάνος

Άλλο ένα καλοκαίρι ξεκινούσε. Τα σχολεία έκλεισαν και ήρθε ο καιρός για ξεκούραση και ύπνο. Αυτό το καλοκαίρι όμως έμελλε να ήταν διαφορετικό από τα άλλα. Όχι μόνο γιατί έγιναν πράγματα ξεχωριστά, αλλά και γιατί έμαθα πολλά, άλλαξα, μεγάλωσα.

Εκείνη τη χρονιά τελείωσα το δημοτικό. Η τελευταία μέρα του σχολείου ήταν πολύ συγκινητική. Σωστός αποχωρισμός. Την επόμενη χρονιά θα πήγαινα στο γυμνάσιο και θα άλλαζα σχολείο. Θα ήθελα να μη χρειαζόταν να αλλάξω και φίλους αλλά, επειδή το γυμνάσιο ήταν σε άλλη περιοχή, ίσως κάποιοι από τους φίλους μου να πήγαιναν σε διαφορετικό.

Τραγουδήσαμε όλοι στη γιορτή και αποχαιρετιστήκαμε με δάκρυα. Βέβαια το παγωτό που μας κέρασαν στο τέλος μάς έδωσε χαρά και μας έκανε να ξεχαστούμε. Έτσι στο τέλος της γιορτής καταλήξαμε να παίζουμε όλοι μαζί πάλι στο προαύλιο.

Από τους πιο αγαπημένους μου φίλους ήταν ο Μάνος. Ήταν ίδια ηλικία με μένα και είχαμε ίδια ενδιαφέροντα. Καθόμασταν στο ίδιο θρανίο από την πρώτη δημοτικού και ήμασταν αχώριστοι σε κάθε παιχνίδι. Το καλό με το φίλο μου ήταν ότι μέναμε και στην ίδια γειτονιά. Γι' αυτό και περνούσαμε πολλές ώρες της ημέρας μαζί.

Ο Μάνος ήταν ένα αγόρι με μαύρα μακριά μαλλιά, μέτριο ύψος και σώμα αδύνατο. Πολύ συχνά τα παιδιά τον κορόιδευαν για το αδύνατο σώμα του αλλά δεν τον ένοιαζε. Πετούσε τα μαλλιά του πίσω με μια κίνηση του κεφαλιού του και τους αγνοούσε.

Εγώ ήμουν τελείως αντίθετος από αυτόν. Δεν ξέρω πώς γινόταν και πάντοτε είχα μια στρουμπουλή κοιλίτσα και γι' αυτό συχνά με φώναζαν «Φίλιππο φούσκα» και άλλα παρόμοια. Δε θεωρούσα τον εαυτό μου και τόσο παχουλό. Πάντα καθόμουνα στην άκρη και άκουγα τα σχόλια των συμμαθητών μου λυπημένος. Ο Μάνος ερχόταν και με έπαιρνε από το χέρι.

– Μην τους δίνεις σημασία! Πάμε να παίζουμε, βρε Φίλιππε! Κάθεσαι κι ακούς ένα μάτσο μικρά παιδιά, μου έλεγε λες κι εμείς ήμασταν μεγαλύτεροι από τους συμμαθητές μας.

Πάντα όμως κατάφερνε να με κάνει να ξεχάσω τα μικρά σχόλια των συμμαθητών μου και να πάω να συνεχίσω

το παιχνίδι. Ήταν ο καλύτερός μου φίλος. Πίστευα πως ήταν πολύ σκληρός. Ότι δεν τον φόβιζε τίποτα. Ακόμα και τη δασκάλα μας, την κυρία Μαρίνα, την άκουγε σοβαρός κοιτώντας την στα μάτια κάθε φορά που τον μάλωνε, όταν ερχόταν στο σχολείο αδιάβαστος. Εγώ στη θέση του θα είχα κοκκινίσει και πρασινίσει ολόκληρος από τα αυστηρά σχόλια της.

– Θα μείνεις στην ίδια τάξη, αν δεν διαβάξεις, του έλεγε, κούτσουρο! Ξύλο απελέκητο!

Αλλά αυτός δεν καταλάβαινε από λόγια και συνέχιζε να ακούει υπάκουα ό,τι του έλεγαν. Όταν μια φορά τον είχα ρωτήσει πώς και δεν φοβάται τίποτα, μου είχε απαντήσει:

– Φοβάμαι τα πάντα.

Τότε κάθισε και μου μίλησε για τους γονείς του. Δεν τα πήγαιναν καλά. Συνέχεια μάλωναν και από ό,τι είχε καταλάβει θα χώριζαν. Έτσι κι έγινε, μόνο που ένα πράγμα δεν μπορούσε ούτε και ο ίδιος ο Μάνος να το φανταστεί. Μια μέρα η μητέρα του σηκώθηκε και έφυγε από το σπίτι. Χώρισε με τον πατέρα του αλλά χώρισε και με τον Μάνο. Ήταν η πρώτη φορά που είδα τον φίλο μου να κλαίει. Δεν είχε έρθει εκείνη τη μέρα στο σχολείο. Εγώ ανήσυχος μετά το σχόλασμα πέρασα από το σπίτι του, για να δω τι κάνει. Τον βρήκα σε κακό χάλι. Τα μάτια του ήταν κυριολεκτικά πρησμένα από το κλάμα και τα χείλη του έτρεμαν.

– Η μητέρα μου έφυγε, μου εκμυστηρεύτηκε κλαίγοντας.

– Έφυγε; Μα πώς; Πού πήγε;

– Χώρισε με τον πατέρα μου.



Ο Φίλιππος.



Δε μίλησα. Απορούσα πώς έφυγε χωρίς να πάρει μαζί της και τον Μάνο. Δεν του το είπα. Προτίμησα να μη μιλήσω καθόλου. Εκείνος όμως συνέχισε να μιλάει.

– Και αν είχε πρόβλημα με τον πατέρα μου, ήταν ανάγκη να αφήσει και εμένα! Δε μου είπε τίποτα, τίποτα. Με φίλησε το πρωί σαν να μη συνέβαινε τίποτα και δε γύρισε ξανά στο σπίτι.

– Μήπως άργησε στη δουλειά της; τη δικαιολόγησα εγώ.

– Έφυγε, μου το είπε ο μπαμπάς μου. Με άφησε και έφυγε.

– Θα ξανάρθει, του είπα εγώ.

– Αποκλείεται, μου απάντησε σίγουρος. Παίρνουν διαζύγιο και θα με κρατήσει ο μπαμπάς μου. Σε λίγες μέρες θα έρθει από το χωριό η γιαγιά μου, για να με προσέχει. Ο πατέρας μου λείπει συνέχεια στη δουλειά. Αφού το ήξερε, πώς με άφησε, Φίλιππε; Σίγουρα κάτι θα έκανα. Εγώ φταίω! Μήπως δεν ήμουν καλό παιδί; Οι αταξίες μου; Ίσως που δε διάβαζα;

– Αποκλείεται φίλε, του είπα. Είσαι μοναδικός. Να δεις που θα ξανάρθει. Εγώ είμαι περήφανος που σε έχω φίλο. Φαντάσου η μητέρα σου πόσο περήφανη θα είναι για σένα.

– Το πιστεύεις αυτό; με ρώτησε και κάπως σταμάτησε το κλάμα.

– Το πιστεύω, του είπα με βεβαιότητα, όταν είδα ότι ηρέμησε.

Κάθισα μαζί του όλη την υπόλοιπη μέρα. Όταν γύρισα στο σπίτι μου, αγκάλιασα σφιχτά τη μητέρα μου. Δεν την

άφηνα από την αγκαλιά μου. Εκείνη που είχε ήδη μάθει τα γεγονότα από τη γειτονιά, απάντησε στην αγκαλιά μου με μια πιο σφιχτή αγκαλιά και μου είπε:

– Οι μαμάδες, ακόμα και αν φεύγουν, αγαπούν πάντα τα παιδιά τους. Κάποιος λόγος σοβαρός θα υπάρχει, για να έφυγε και να άφησε τον Μάνο η μαμά του. Ησύχασε, Φίλιππε, ησύχασε.

Με συνεπήρε το κλάμα. Ο φίλος μου υπέφερε και δεν μπορούσα να τον βοηθήσω. Ήθελα τόσο να πιστέψω τη μαμά μου, ότι κάποιος σοβαρός λόγος θα είχε κάνει τη μαμά του Μάνου να τον αφήσει πίσω. Και άλλοι γονείς χώριζαν αλλά δεν άφηναν έτσι απροειδοποίητα τα παιδιά τους. Κάποια στιγμή τα βλέπουν, τα αποζητούν.

Εκείνη τη νύχτα δεν κοιμήθηκα. Σκεφτόμουν κάτι καλό να πω στον Μάνο, για να τον ανακουφίσω από τον πόνο. Δεν έβρισκα τίποτα. Προσευχήθηκα να επιστρέψει σύντομα η μαμά του. Αυτή και μόνο με μια αγκαλιά θα σταματούσε τον πόνο του. Έτσι απλά, δίχως να πει τίποτα.

Την επόμενη μέρα ο Μάνος ήρθε κανονικά στο ραντεβού στη γειτονιά, για να πάμε μαζί στο σχολείο. Στον δρόμο ήταν αμίλητος και σκεπτικός. Εγώ τον κοίταζα πλάγια και συνέχιζα να περπατώ με το κεφάλι σκυφτό. Δεν τον ρώτησα τίποτα. Όταν φτάσαμε στο σχολείο, αφήσαμε τις τσάντες στο προαύλιο και παίξαμε με την μπάλα μέχρι να χτυπήσει το κουδούνι, για να μπούμε στις τάξεις. Όλοι γίναμε μια παρέα και για λίγο φάνηκε να αφήσαμε πίσω ό,τι μας προβλημάτιζε. Το ίδιο και ο φίλος μου.





*Ο Μάνος.*

Όμως πολλές φορές, όταν κάτι του θύμιζε τη μαμά του ή είχε σχέση με αυτήν, ο Μάνος άρχιζε να βήχει και να τρίβει τα μάτια του με μανία. Άλλαζε κουβέντα ή έκανε πως δεν άκουσε και προσπαθούσε να πει κάτι δυνατά, για να δείξει πως δεν τον νοιάζει πια η φυγή της. Πιστεύω όμως πως το έκανε, για να μην κλάψει.

Αυτός είναι ο φίλος μου, ο Μάνος.



## Κεφάλαιο 12

# Στη Σπηλιά του Δράκου

Το ίδιο απόγευμα θα ξεκινούσαμε για τη Σπηλιά. Εκεί έλεγε ο χάρτης πως θα βρίσκαμε τον θησαυρό. Ανοίξαμε το κομμάτι από το χαρτί στο τραπέζι και κοιτάξαμε προσεκτικά τον χάρτη. Δεν έπρεπε να τον πάρουμε μαζί μας μήπως και ο κύριος Γιάννης μας ακολουθούσε. Πάνω στον χάρτη ήταν ζωγραφισμένο ένα παραλίμνιο μονοπάτι και πιο πέρα ζωγραφισμένο ένα άνοιγμα σπηλιάς. Πάνω από εκεί σε ένα ύψωμα ήταν φτιαγμένο ένα κόκκινο «X». Εκεί μάλλον ήταν ο θησαυρός. Φαινόταν στον χάρτη με σημάδια και οι δύο εκκλησίες όπου βρήκαμε τα κλειδιά και το Μοναστήρι της Μαυριώτισσας. Κάτω ήταν γραμμένες οι οδηγίες που διαβάσαμε αλλά και η τρομακτική προειδοποίηση.

«Οι φρουροί θα διώξουν από τον θησαυρό κάθε άπιστο. Η τιμωρία του θα είναι ο θάνατος».

Την αγνοήσαμε και ξεκινήσαμε για τη Σπηλιά. Πάνω στον χάρτη είχε βήματα και δύο τεράστια πλατάνια. Βέβαια η λίμνη είναι γεμάτη από πλατάνια αλλά αυτά ήταν κάπως ενωμένα μεταξύ τους σαν αγκαλιασμένα. Αυτό θα ήταν ένα καλό σημάδι, για να ξεκινήσουμε. Περπατήσαμε στον δρόμο γύρω από τη λίμνη και λίγο μετά το νοσοκομείο είδαμε τα δύο πλατάνια. Ακριβώς απέναντι είδαμε την πόρτα της Σπηλιάς. Ξύλινη και μεγάλη έκανε το σπήλαιο ακόμα πιο τρομακτικό.

– Λέτε να είναι μέσα ο θησαυρός; ρώτησε η Σοφία.

– Μάλλον, απάντησα εγώ. Με το άνοιγμα του σπηλαιίου ίσως και το τμήμα που κρύβει το θησαυρό άνοιξε από μέσα. Αλλά και από πάνω θα πάμε να ψάξουμε.

– Μέσα δε θα μας αφήσει ο ξεναγός. Η πόρτα είναι κλειστή και δε θα μπορέσουμε να μπούμε, αν την κλειδώσουν.

– Πάμε να μπούμε μέσα και βλέπουμε, είπε η Στελλίτσα που επιτέλους θα έμπαινε μέσα στη Σπηλιά. Άντε! Γρήγορα! Ήδη μαζεύτηκε κόσμος απ' έξω. Πάμε!

Πληρώσαμε το εισιτήριο και μπήκαμε. Μπροστά ο ξεναγός μάς μιλούσε για το σπήλαιο και την ιστορική του αξία.

– Αγαπητοί μου επισκέπτες, αυτό είναι το σπήλαιο του Δράκου, έχει μήκος 300 μ. φυσικής διαδρομής και η έξοδος του επισκέπτη γίνεται μέσω τεχνητής σήραγγας 35 μ. Η φυσική ομορφιά της διαδρομής οφείλεται στον πλούσιο

σταλακτιτικό και σταλαγματικό διάκοσμο και στις τέσσερις λίμνες που συναντάμε. Ο επισκέπτης περνά όμορφα κατασκευασμένες γέφυρες, δύο συμπαγείς και μία πλωτή.

Εμείς κοιτούσαμε εντυπωσιασμένοι αλλά μετρούσαμε και τα βήματα που είχε ο χάρτης για να βρούμε το σημείο που ήταν κρυμμένος ο θησαυρός. Λίγο μετά την πλωτή γέφυρα, βρήκαμε το μέρος. Τα βράχια εκεί ήταν ψηλά και δίπλα υπήρχε ένας από τους κουρτινοειδείς σταλακτίτες, μοναδικούς σε όλη την Ελλάδα.

– Εδώ είναι, είπε ο Μάνος ψιθυριστά και στα κορίτσια.

Το πλήθος των επισκεπτών συνέχισε να περπατά μέσα στο σπήλαιο. Εγώ και ο Αχιλλέας κρυφτήκαμε και μείναμε στον χώρο. Ο ξεναγός δε μας κατάλαβε. Ήταν πολύς ο κόσμος και οι ερωτήσεις που του έκαναν πολλές. Έτσι εμείς μείναμε πιο πίσω, για να εξερευνήσουμε το μέρος.

Πολύ προσεκτικά σκαρφαλώσαμε στα βράχια και μπήκαμε μέσα σε μια τρύπα, για να ανεβούμε λίγο πιο ψηλά. Ήταν σκοτεινά και γι' αυτό ανάψαμε τους φακούς μας. Οι πέτρινοι τοίχοι του σπηλαίου έσταζαν νερό. Τα ρούχα μας μουσκεύτηκαν και άρχισα να αισθάνομαι άβολα. Όσο πιο μέσα μπαίναμε τόσο πιο δύσκολο ήταν να αναπνεύσουμε.

– Αδύνατον να τον βρούμε από μέσα, είπε ο Αχιλλέας. Θα κάνουμε ζημιά και στα τοιχώματα του σπηλαίου χωρίς να είμαστε σίγουροι για το πού ακριβώς πρέπει να σκάψουμε.

Συμφώνησα και γύρισα πίσω. Καθώς πήγα να βγω έπεσα σε μια από τις πολλές λιμνούλες που σχηματίζονται μέσα στο σπήλαιο. Ευτυχώς που δεν υπάρχουν ψάρια σε

αυτά τα νερά και ακόμα πιο καλά που ήταν ρηχά. Βγήκα και βρεγμένος ως το κόκκαλο τίναξα τα μαλλιά μου. Μαζί με τον Αχιλλέα βιαστήκαμε να προλάβουμε τους άλλους επισκέπτες και τον ξεναγό.

Μπήκαμε στο πλήθος και εξηγήσαμε στους άλλους πως από έξω έπρεπε να σκάψουμε. Μέσα από τη Σπηλιά ήταν αδύνατον. Ο ξεναγός τότε παρατήρησε ότι ήμουν μουσκεμένος.

– Τι έπαθες; Πώς μουσκεύτηκες έτσι;

Όλοι οι επισκέπτες γύρισαν το βλέμμα τους σε εμένα. Εγώ, αμήχανος και ντροπιασμένος, απάντησα:

– Ίδρωσα λίγο.

– Σίγουρα; Μήπως ζορίζεσαι και θέλεις να βγεις έξω; επέμεινε ο ξεναγός.

– Όχι, καλά είμαι, είπα και γύρισα να κοιτάξω έναν σταλακτίτη που μόλις πριν ο ξεναγός μας περιέγραφε ότι μοιάζει με πριγκίπισσα ντυμένη με το φουντωτό πριγκιπικό της φόρεμα.

Ο ξεναγός αναστέναξε και συνέχισε να μιλά. Μετά από λίγο μας οδήγησε στην έξοδο και βγήκαμε από το σπήλαιο.

– Ήταν πραγματικά πολύ ωραίο, είπε η Στέλλα. Αξιζει να έρθει κανείς στην Καστοριά μόνο και μόνο γι' αυτό.

– Καταπληκτικό, υπέροχο και αν είχε μέσα και έναν αληθινό δράκο θα είχε πολύ περισσότερους επισκέπτες. Πιστέψτε μας. Αν ήταν στην Αμερική θα έβαζαν σίγουρα μέσα ή δίπλα έναν ψεύτικο δράκο, για να κάνουν την επίσκεψη ακόμα πιο συναρπαστική, παρατήρησε η Σοφία.



– Μπορεί να το ανοίξουν και για κολύμπι, είπε ο Μάνος κοροϊδευτικά και με έδειξε στα κορίτσια. Φίλιππε, είσαι μουσκεμένος και λες στον ξεναγό «λίγο ιδρώσα». Κορυφαίο!

– Τι να έλεγα; ρώτησα εγώ με αγανάκτηση. Ευτυχώς έχω μαζί μου ρούχα, για να αλλάξω.

Σταθήκαμε όλοι στο πλάι και τα παιδιά μου έκαναν τοίχο με τις πλάτες τους, για να αλλάξω. Θησαυρό δε βρήκαμε αλλά ήμουν σίγουρος ότι ήμασταν πολύ κοντά.

– Ο κύριος Γιάννης, φώναξε η Ήλια. Εκεί, στα πλατάνια.

Γυρίσαμε και τον είδαμε να μας κοιτάει. Ήξερε κι αυτός ότι ήμασταν πολύ κοντά. Έπρεπε να βρούμε έναν τρόπο να τον αποφύγουμε. Με κάποιο τρόπο έπρεπε να τον απομακρύνουμε από τον χώρο, για να μπορέσουμε να ψάξουμε ανενόχλητοι. Όμως πώς;



